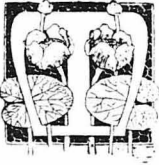

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

ΡΙΑΝΤΑ Μαίον... 'Η έπισημη γιορτή που γινότανε κάθε χρόνο με τόσο μεγαλειότητα στη βασιλική πλατεία του παλιού Παρισιού, συγγενέτως με τη γιορτή αυτή γιάλαδες κόποιον. 'Η γιορτή ντε Νορβίλλε είχε διαστείλει πολύ να πηή αυτή την ημέρα ν' ανακαταβηή με το πλήθος που είχε συσσωρευθί στην πλατεία και στα βουλεβάρτα. Κί αν δέχτηκε νά το κάνει, ήταν γιανί ή Αδέλα, ή κόρη της, εξέφρασε πολύ ζωηρή επιθυμία να παρακολούθησ η γιορταρία, και γιανί ο άλλος...

Μα να ποι τόρα ο συννοσησιός μεγάλονος και ή γιορτή ντε Νορβίλλε μετάνονε διαρκώς περισσότερο. Μόνον ή Αδέλα ήταν λάρυμνισμένη από χαρά και γέλοον, γελόντεσ όλονα, ένό ο 'Αλφρέδος κινιτάε άνήρωον γύρω τουσ τοσ πλήθος.

— Πράσι να προσπαθήσον να γυρνε άν' αυτόν το δρόμο, είτε από τείλοσ. Στρωχόντε από παντού!

Κί αλήθινά, έσπρωχόντε από παντού. Το πλήθος, κινιτάε με, ποτόσσε, βιάζοντε να αφήσ ην πλατεία και να τραβήξ ησ στό βουλεβάρτα, όποσ θα συνέζητόντε τόρα ή γιορταρία. Γινόντεσ μεγάλη κωμό. 'Η ποσεία ήταν άπειρωστή, 'Ο 'Αλφρέδος με μεγάλη δυσκολία κινιτόντε να προσιταγί την 'Αδέλα από το συννοσησιό αυτό.

— Θεέ μου!... πρήνιτε έκείνη. Θεέ μου, σάξο!...

— Είτε λάφια πειά να γελά. 'Ηταν κάτοχοη... — Μην τρωμάειτε! τής απάντησε ο 'Αλφρέδος. Νά, κινιτόντεσ!

Μά την ίδια στιγμή ένα κώμα πλήθος έβασε επάνο τουσ, 'Ο 'Αλφρέδος άρπισε, χωρίς να το θέλλ, το μπράτσο της 'Αδέλας και την άκουσε πίσω του να βγάλλ ην μισή χωραγί άπελευσίασ, χωρίς να μπορί να γυρσίσ πίσω του να ίδη, την είσάχθησε να πιάνετα από το σασζάκι του με απέννοση. Και τότε μά ίδια του ήρε άξανα: — Άνδρα στόν όμο μου, τής φωνάζε.

Και πράγματι, σέ μια στιγμή εισάχθησε επάνο του ένα έλαφρό κ' ελαχίστο φορτίο. Τότε ή δύναμησ του διαλασιόστηκαν. Άχρως να προχωρή, να ποδοστή, να άνιναρτίη όσονσ έθισσε προσιτό του. Με μεγάλο κόπο βγήκε επί τέλοσ από τόν τρωικό έκείνο δρόμο. 'Η πόρτα του σπαιτό του ήταν λίγο πιο πέρα, Άχρως να χτυπά και να φωνάζ ην έπιτηέτη του, το Ζερμιάν. Έξισίνος του άνοιξε, τή στιγμή που τα γυνάτια του λήγισαν πειά. Και τότε, λαχανιασμένονσ, διέτρεξε την όλη, πέσασε το διάδρομο και στο πρώτο δομάτιο που βρήκε άνοιχτό απέθεσε το φορτίο του στα σκατενά, πλημμυρισμένονσ πειά από το μεθύσι της χωράς του. Άχρως μάλιστα να φιλήσ την άραστημένη του.

— 'Αδέλα, φωνάζε. Σώθηρες, σώθηρες, άγαπημένη μου! — Μά έξανα είδε δύο παρομμένα χέρια να τόν άποδοθν και μια μικρή φωνή, την όποία ποτέ δεν είχε άκούσει όσ τότε, του απάντησε: — Κύριε!... Κύριε!... Τι κάντε; Έξεί!

— 'Ο 'Αλφρέδος άνιναρτίσασ. Την ίδια στιγμή ο Ζερμιάν κινιτε στο δομάτιο χωριτόντεσ τή λάμπα. Και τότε ο 'Αλφρέδος είδε να κινιτάε μπρός του, όη ή 'Αδέλα του, αλλά μια άλλη, την όποία είχε πάσει στούσ όμοσ του, μέσα στο συννοσησιό, χωρίς να μπορσίη να ίδη ποι ήταν!

— Θεέ μου, τί φράζη!... Τι γάρα!... — 'Ο χόρως ντε Λορμάνσν πετάχτηκε άμέσος έξω, συγχρισμένονσ, τρελλόσ από την πίκρα, λυσσάντεσ σθεδόν. Τί είχε άπορίσει ή 'Αδέλα; 'Ηταν άπομοφισμένη με άντιμετοσίη χίλιουσ κινδόνουσ μέσα στο πλήθος για να τή βοή, να τή βοηθήσ, να επαναρθεώσ ην βλακεία που είχε κάνει.

Είντελός όμοσ ότι δεν χωριτίσσε να φωνανδινιεύσ ξανά. Γιατί ή 'Αδέλα και ή καλή κερία ντε Νορβίλλε είχαν σωθί όσ έκ θυάνατοσ και συναντιήθηκαν άκριτόσ μορσβάτι στην πόρτα του σπαιτό του. Έτσι ο 'Αλφρέδος δεν είχε πειά ποιά να τίς πάρη μέσα για να άνιναρτίθον λήγισα και να τούσ περάσ ην λαχταρία που είχαν δομηάσει. Τε συνόδοσε έκείτα με το άμάξ ην έισαγε τόν σπαιτό τουσ και τίς άποχωρήσασ, ξηρόντεσ χίλιεσ φωνέσ συγγνωμής που όη είχε σωθί, Μονάχα όταν γυρσίε και να κωμική πειά, θυμώθηκε την άγνωστή. — Εργνε; ορώθησ το Ζερμιάν.

— Μάλιστα, κέρτε, τού άπάντησε έκείνοσ.

— Σού είτε το όνομά της; — 'Όχι, κέρτε. Είδε πόσ είχατε φορτωσθή τόσο πολύ μαζί της και τρωμάειε.

— Και είχε νέα, ή; Ξαναρώθησε ο 'Αλφρέδος. — Νέα και όμοία, κέρτε. Ά! μά την πισί μου, σωστόσ άγγελόσ! — Μάβολε, είτε ο 'Αλφρέδος γελόντεσ. Δεν χωριτίσσε τούτλινιστον χωριτά χωραζάξ!

Τέσσορες μέρεσ άργότερα, μια μεσάρα σκαρά άμαξών ξεκινόντεσ από την έκκλησία, όπου είχε γινί η στήνη του κερίου 'Αλφρέδος: ντε Λορμάνσν με τή δεσποινίδα 'Αδέλα ντε Νορβίλλε, όταν έξανα μια νεαρή γυναίκα βγήκε μέσα από την έκκλησία να άνακαταβητε με τούσ περριέζουε. Και ένό ο έπιτηέτησ που τή συνόδοσε έκείτα να φωνάζ ην το άμάξ ην, που περριένησ στη γιορτή, έκείνη πλίσσια μερσιόνοσ φτωχούσ που έσταχν στην πόρτα της έκκλησίας και δινόντεσ τούε μεσάρα άργαρά νομόμιατα, τούε είτε:

— Πάρτε αυτά και παρακαλέστε και σίεσ για την άντοχία αυτό του νεαρού ζεύγουε.

Και έκείτα, κινιτόντεσ ένα τελευταίο βλέμμα προς το βουπό του έσρού, άνιναρτίε στο άμάξ ην, που ξεκίσεσ άμέσος.

Τρέτεσ μήνεσ πέρασαν... 'Η νεαρή κερία ντε Ανι, ή όποία, για να ξεχωρή κίποσ την πίκρα που δομηάσε με το θάνατο του άντρώε της, είχε πειά για λίγον καιρό στο Παριό, ξεκινιόντεσ πάλι στόν όμοιο πύργο, όπου κατοκοιτέσ η μητέρα της, ή βαρώνη ντε Ηοντί.

— 'Ο πύργος ήταν αλήθινά μερσιόνοσ, μά ή όμοία Λουίζα ντε Λινιό δεν έδριζε να δομηάσε κωμική είνωριόσησ έκεί. 'Ηταν κλονηή και παραινόντανε όρεσ αλόζιληρεσ σέ άνινοπολιήσειε. 'Η βαρώνη το παρτήθησε αυτό.

— Υποθέρειε, άγαπητό μου παιδί, τί είτε μια μέρα.

— 'Όχι, μαμά, απάντησε ή Λουίζα, σάξ βεβαίον όη.

— Και όμοσ, έτέμινεν ή βαρώνη, από τότε που γυρσίσεσ από το Παριό δεν είσα πειά ή ίδια, Λουίζα.

'Η κερία ντε Ανιό φρόντισε να κωμωχόσ ην μητέρα της. Έλείτα όμοσ από λίγεσ μέρεσ τής είτε δειλά πόσ επιθυόσε να ξεκινιόντεσ στο Παριό, 'Η βαρώνη λάτρειε τή Λουίζα της, όστε δεν τής άρνήθησε αυτό που τής ζητόσε. Και έτσι ή κερία ντε Ανιό ξεκινιόντεσ στο Παριό, μαζί με τή μητέρα της.

Είντεσ από τίε πρώτεσ μέρεσ ή Λουίζα δεν παρτέλεσε κωμική ενκωμιά για να πηή σέ κανένα θέατρο, σέ κανένα χορό. Μά μόλιεσ προέσεσ την έντόμοση που προέβοντεσ παντού ή είνωριόσησ της και πολύ λίγοε χόρεσ. Τά μάτια της γυρσίεσ πάντοτε δεξιά κ' άριστερά ή χωρμονόντεσασ στην πόρτα του σκατενίου, όπου βιάζοντανε, σάν να περριένη κίποον. Και κάθε βράδη, όταν γράφε, έλεγε στη μητέρα της:

— Πέρασα μια πολύ πληρητική βραδύα κ' άπόψε, μαμά...

Μά μέρα είχε πάει να κάνει επίσκεψη σέ μιασ φίλησ της μητέρας της, όταν έξανα ο έπιτηέτησ κινιτε και άνήγγειλε την κωμωσσία 'Αδέλα ντε Λορμάνσν με τή μητέρα της. 'Η Λουίζα, που στεζότανε όθια, διέλα στο τείμα, κωκίσισε άξανα, χίλιμιασε έκείτα και τα γυνάτια της λήγισαν, σέ τρόπο που άνακαταβητε να κωμώσ. Μόλιεσ και μετά βίεσ μπόρεσε άργότερα να σηκώσ ην τά μάτια της επάνο στην 'Αδέλα.

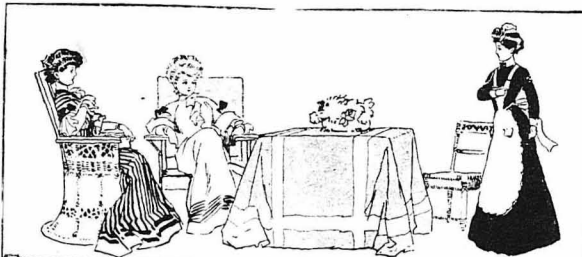
— Θεέ μου! σάξίτηε. Τόρα πειά είμα βεβαίον ότι έη, ότι είνε είνωριόσμενοσ. 'Η γυναίκα του είνε τόσο είνωμνη, φάνετα τόσο είνωριόσμενη με τή ζωή της!...

'Η είνωριόσθησ της έπρήζε πιο μεγάλη, όταν είδε την κερία ντε Νορβίλλε να σηκόντεσ και να την πληράξη.

— Μαθαίνο, κερία, τής είτε ατή, ότι είσαστε κωμια κερίασ, την όποία γυρσίσεσ πελύ άλλοτε, και την όποία θα ήμωνα καταχωριτιμένη με Ξαναδόν. Θα σάξ περριένοσ έξάπτοντεσ την Πέμπετη, μαζί με την μητέρα σας...

'Η Λουίζα κωκίσισε... Είχε συγχωρηθεί τόσο!...

— Θα ξεκινιόντεσ τόν 'Αλφρέδο! Γιατί ο άναγνωστίεσ καταλαβαίνοσ πειά ότι ή Λουίζα και ή άγνωστή, την όποία ο 'Αλφρέδος είχε κωμωλήσειε στούσ όμοουσ του τή βραδύα έκεί.

Παρούσαν τίε μέρεσ τουσ μαζί...

νη της τελευταίας ήταν ένα και τώ αυτό πρόσωπο... Καί τόν Ξαναείδε πράγματι τόν z. 'Αλφρέδο. Πώς όμως κατούθησε να αναζητηθί και νά μήν προσδοχή τού μυατού της! Πόσο αγωνίστηκε γι' αυτό!...

Η φρούα 'Αδέλα βόηκε από τότε στο πρόσωπο της Λουίζας την εμπροτιμένη της φίλην. Πενούσαν τις μέρες τους μαζί. 'Ο άνετρο-πάλος, ο ρομβόδιος χαλαρήσας της νεαρής ζήλοσ της έδινε κάλοια σουβαρότητα, την όποια συμπόθησε πάρα πολύ ή γυναικα τού 'Αλφρέ-δου. 'Εξέλλουν, ο z. ντέ Λουασαν πρόσζε σιγά-σιγά περισσότερο τού άεραγύητου αυτό πλάσμου, τού όποιο στην άοχη δέν τού είχε κάνει καμ-ιά έντύπωση. Η 'Αδέλα ήταν μια τρελλή φύσι, καλή κατά τά άιλ-ια, μά πού μπορούσε εύκολα νά παραστρατήση. Καί ο 'Αλφρέδος έβ-λισκε τώρα ότι ή σχέσις της μέ την νεαρά ντέ Λινά παρουούσαν νά της εινε πολύ εύγεργισές. Καί ή έγκαρδιότη άποκαταστάθηκε γρη-γορα, άνάμεσα στις τρεις αυτές έπαρσις.

Πόσο εύγρηγορή ήταν τοσα ή Λουίζα! Η χαρά την πλημύριζε και την μεθεδοσε, όταν σκετιόταν πού θεσί είχε καταλάβει στην ζωδιά έκεινον, τόν όποιο θα ξεχωρίζε άνάμεσα σ' όλους τους άνδρες και τόν όποιο θα αγαπούσε με όλη τή θεομή της, και έν άώωοι δέν τού χρειασόντο τή ζωή της ίσως άπ' έκεινο εκεί τού βράδι...

Σ' αυτό τώ μεταξύ, ή μητέρα της Λουίζας έξεδηλόωσε την επάθυμία νά Ξαναγορήσι στο χίμημα της και ή Λουίζα βρέθηκε στην ανάγκη νά τή συνοδεύρη. Η μέρες περνούσαν πολύ άργά στον πύργο της βα-ρώνης. Καί ή Λουίζα σκέυοιόριταν ότι, χωρίς την έλπιδα νά Ξανα-δι έκεινον πού είχε άφίσει στο Παρίσι, ή ζωή της δέν θα ήταν τί-ποτε άλλο από έναν άργό θάνατο.

Μία μέρα, έπειτα από δύο ή τρεις έβδομάδες, καθότανε μαζί με τή μητέρα της, ή όποια διάβαζε τά γράμματα τού της είχαν φέρει άπ' τού Παρίσι.

— 'Α! Θεέ μου! Έκανε ξεναία ή βαρώνη. Τι φοβερό δυστύχημα!

Η Λουίζα άντανάζθηκε.

— Η νεορία ντέ Νορθβίλι έζωσε την ζωη της, έκακοιόθησε ή βαρώνη, τή φτώχη της 'Αδέλα. Ένα ξεναίσι κορολιόγημα σ' ένα ζωδι...

Η Λουίζα δέν μπορούσε νά κρατήρη πειά.

— Καί έκεινος; φώναζε. Θα πεινάη και έ-κείνος από τή θλαή του!... 'Ω! Θεέ μου, Θεέ μου!...

Καί ξεόλασε σ' ένα άπελημένο πλάμα, ένο ή μητέρα της την κατιάζε με άπαυία.

Τρεις μήνες άργότερα, ή Λουίζα βροκότα-νε για πρώτη φορά μοναχή με τον 'Αλφρέδο, από τότε πού είχε Ξαναγορήσι και πάλι στο Πα-ρίσι. Σ' όλο αυτό τώ διάστημα ή έγκαρδιότης μεταξύ τους είχε μεγαλώσει άκούη περισσότερο. Με ένα βλέμμα, με ένα χαμόγελο, ελεγαν ο ένας στον άλλον τή σκεψή τους, με ποτέ, ποτέ δέν είχαν προφέσι τή λέξι πού και οι δύο τους περιήχαν έν τούτους ε' άκούσαν.

Ήταν τριάντα Μαίονς έκείνη την ήμέρα, Ή ίδια πρώτη, πού κοιβάθησε και πάλι διάζωχο τού Παρίσι στη βασιλική πλατεία και στά βουλεύατοα. 'Ο 'Αλφρέδος ήμινε για μία στιγμη σιωπής, κοι-τάζοντας τή Λουίζα στά μάτια.

— Άν σάς ζητούσα κάτι... της εινε έπειτα.

— Άν μου ζητούσα κάτι... ξεόλασε τότε ή Λουίζα. 'Ω! και τή ζωή μου άκούη θα μπορούσε να μου ζητήσετε σήμερα!...

'Ο 'Αλφρέδος άρπάξε τότε με μιάς τώ λεπτό της χερι και της τώ γέμισε με φίλια.

— Καί άν σάς ζητούσα να μ' αγαπάτε... να γίνεται γυναικα μου! τή ρώτησε.

— 'Ω! Θεέ μου, εινε ή Λουίζα, σήμερα μου τώ λέτε αυτά; Τήν ίδια μέρα πού πριν ένα χρόνο μου σέσατε τή ζωή! 'Ω, Θεέ μου, δέν με άναγνωρίζετε λοιπόν, 'Αλφρέδε!

Εκείνος έκανε ένα θήμα προς τά πύα και έφερε τώ χερι στο με-τωπό του. Τότε μονάχα την άναγνωρισε, έπειτα από ένα χρόνο. Καί την έσηψε με λαχτάρα στην άγκαλιά του!...

ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Μεταξύ τόν περιεργότερον συμπτώσεων τών άναγέροντων από τήν ιστορία εινε και ή ζή; 'Ο Βονιαράτης τού ο νικητής τόν στο Βατερόλ Ουβλίγγριον έ-γεννήθησαν τόν ίδιο μήνα, οι δέ Σωδοι ποι-ητάι βέρονς και Χόγς τήν ίδια μέρα. Οι ευ-ρωπείτεροι δραματικοί συγγραφεσι της Ε-ρωπούσι, ο Σαβέτηρ και ο Θεοβαίντε, άπέ-θαναν κι' οι δύο τήν ίδια μέρα, δηλαδή στις 23 'Απριλίου 1616. Επίσης άξιοσημείωτη εινε και ή συμπτωσις ότι ο Σαβέτηρ και ο μέγας 'Ιταλός Ζωγράφος Ραφαήλ άπέθαναν κατά τήν ήμέρα τών γενεθλίων των.

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

('Από τά σκαρικιά φύλλα έλου τού κόσμου)

— Ήθελα νά μου πης με λίγα λόγια τί φρονείς περά έρωτος, περά γάμου και περά διαζυγίου.

— Μιά αυτά, νομίζω, εινε τρία άφοροετιλά στάδια, τής ίδιας... άφοροετίας!...

Η λύσις τής άπορίας:

— Ήθελα νάξερα για πού λόγο λέγουν ότι ο άνθρωπος κάνει με-γαλύτερος καταστραφές με την πένη, παρά με τώ σπαθί...

— Γιατί άλλοιόστατα, με τώ σπαθί δέν μπορεί νά ύτογορήη κανείς... συναλλάγματιές!...

Μεταξύ δύο εφορηόγων νεφρών:

— Λοιπόν, ο αρραβονασιώσις σου λέει πώς όταν στεφανωθήτε θα διατέλιι αυτός μέσα στο σπίτι. Μά τότε για πού λόγο τον παίρνεις;

— Δέν καταλαβαίνεις, καμήλην; Για νά τού άποδείξω εμπράξτως μετά κ' όχι με λόγια, ότι έχειν δίκιο...

Αποθύησες ποτέ σου, Λίλια;

— Μονάχα μία φορά, 'Αλλά γιατί; τώσα τώσα άσχημα στο κεφάλι, ώστε δέν Ξαναδοκίμασα νά κάνω αυτό τώ... άστείο!...

'Ο Μέντελ ζητεί έλεημοσύνη από τόν τραπ-έζη Σολομών.

— Αδύνατον! τού λέει αυτός. Άγαστά ξε-δένω για τόν αδερφό μου, τόν όποιο ανερ-πιδώ...

— Εν τούτοις, κάμει Σολομών, ο άδερφόσ σου λέει πώς δέν τού δίνατε ποτέ πενήτωα...

— Τότε, Μέντελ, πώς έζηεις τήν άσπίτησι να καθ' όμοια φρονεσι; άφού δέν δίνο πενήτωα στον αδερφό μου;

'Ο Γιαγιάλι άκούσε κάποτε ότι ή θεομότης διαστέλλει τά άντιεπιμένα και ότι τώ ζωδι τά σπατέλλει. Φιλικηθείς καθός ήταν, πήγε, βρή-κε τόν ραββίνο και τόν ρώτησε αν αυτό ήταν αλήθεια.

— Για ξεήρησέ μου, πώς γίνεται ένα τέτοιο πράγμα, τού είπε. Σέ ειναι άνθρωπος τού Θεού και θα ξεής αν εινε αλήθεια.

— Καί βέβαια εινε αλήθεια, Δέν παρατήρη-σες τώ καιζωαίρι, όταν κάνη ζήτη, ή... μέρες μεγαλώνουν, και... μεζαρίωνεν πάλι τώ γεμώνα με τώ ζωδι!

'Ο γέρονς ραββίνος Μαργδοβίνος βρόταται στον Παράδεισο. Αν-στιγός όμως δέν πάει από τώ να τρωκόνεται με άλλος όμοιοσ αν-τανά. Μία μέρα λέει στο Θεό:

— Δέ μου λές, Θεέ μου, τί εινε για σένα χίλια χρόνια;

— Για μένα; Ένα λεπτό.

— Καί ένα εκατομμύριο έτες στερολών;

— Ένα εκατομμύριο λίρες; Μία πενήτωα!

— Κάρισέ μου τότε, Θεέ μου, μία πενήτωα!

— Εύχαριστός, Περίμενε ένα λεπτό!...

Στήν κηδεία τού βασιλευτόου Βόμοσο ένος Έθνοισ, νταμώσ γιοζιά, κλαίει δυνατά και με λυγμώσ.

'Ο ραββίνος, βλέποντάς τον σ' αυτή τή κατόπηση, τόν λοιπαία και τόν πλημύριζε.

— Ιαυκά, τού λέει, Έχεις δικιο να κλαίωσι τόν Βόμοσο. Ή-ούησας όμως... Σε τί χρησιμοποιών τά δάκρυά σου;... Κι' έπειτα, στο κάπο-κάπο, δέν ήταν συγγενής σου...

— Μία γι' αυτό άρρωθός κλαίω! άπάντισε ο Έθνοισ.

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Ή άρχαία πόλις Νινεβί είχε περιφέρεια 40 μίλιον και τά τείχη της είχαν ύψος 100 ποδών. Ή Βαβυλών είχε περιφέρεια 60 μίλιον και 100 γάλανες πύ-λες. 'Ο έν Έρξουφ ναός της 'Αρτάμιδος, για τή ανέγεσι τού όποιον χρειαστίχαν δύο περιόη αιώνας, είχε ύψος 425 ποδών. 'Ο περιήμος λαβύρινθος της Κρήτης πε-ριείχε 12 μεγάλες αίθουσας και 3.000 δο-μάτια. Ή Κερκηδόη είχε περιφέρεια 25 μίλιον, αί δέ 'Αθήνα επίσης 25. Ή έκτα-σις τόν τειχών της άρχαίας Ρώμης ήταν 13 μίλια.

